

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1851-02-19)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1851-02-19)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 311. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0135.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann, Bernhard Severin, *Grundtvig og Ingemann*,

Ingemann til Grundtvig.
Sorø. d. 19de Febr. 1851.

Kjære Grundtvig!

Dit kjærlige, oprigtige Vennebrev har glædet baade mig og min Lucie, og vi tro nu ret klart at se ind i dit kjærlige Hjærte og forstaa Dybden i dets Bevægelser, baade naar du led og tav, og naar du ved din elskede Lises Grav med Job takkede Herren, som gav og tog, og havde givet den skjønnne Sjæl Frihed og Fred, der her laa lammet med tungt Sind under Korset. Da jeg sendte dig Mindebladet om Skovdue -Røsten og Kornblomst-Øjet fra din Ungdom, tilføjede jeg intet Ord, dels for ikke i samme Aandedræt at tale i to Sprog, dels maaske ogsaa, for at du alene skulde læse min Mening ud af Digtet, om ogsaa dets Form mishagede dig. Det forekom mig nemlig, som du vilde mene, om ikke sige: „det er jo latinsk-tysk Lapidarstil“. Det traf sig nemlig, at Tonerne til Klopstocks Opstandelsessang — saaledes som jeg for 32 Aar siden hørte dem af gamle Fr. Schmidt ved Klopstocks Grav i Ottensen — klang mig smukt vemodig i Ørene, medens jeg nedskrev hine Ord, og de maatte føje sig efter de lidt fremmede Toner. Jeg har ikke meddelt det til noget af de Blade, hvori det offentlige Liv har udelukkende Krav paa Deltagelse; men i „Danskeren“, som mest læses af dine og derfor til Dels ogsaa af mine Venner, ser jeg det gjærne.

Det har i denne Tid været mig en sand og stor Oplivelse at se og hilse vore brave Krigsmænd efter det sidste, evindeligt mærkværdige Sejersaar. Siden jeg var en Dreng (1801), har jeg ikke fornummet denne opløftende Følelse af et Liv og en Begejstring, der gaar helt igjennem Folket og knytter vort Liv til den Heltetid, vi i et halvt Aarhundrede har drømt og sjunget om.

Maatte den Fred, der nu arbejdes paa, nogenlunde svare til det herlige Liv og dyre Blod, den har kostet! For Øjeblikket glæder jeg mig kun over, hvad der er vist, — ogs. 312det er det store Tegn, der er givet for, at Gud er med Folket og dets Aand til alle Tider.

Det store Haab til Danmarks Fremtid og vidunderlige Lykke, som saa ofte ligesom profetisk er strømmet ud af din Mund og din Pen, har disse tre Aars Bedrifter nu tordnet ind i mange Sjæle. Hvad der i de sidste 40 Aar har fundet Indgang i Folkesindet af de gamle Tidens Aand og Liv, har heller ikke været frugtesløst. Vi, som har oplevet Ydmygelserne Anno 7 og 14, maa takke Gud for ogsaa at have oplevet Opfejningen i Fjor.

Rigsdags-Bedrifterne har jeg haft mindre Deltagelse for. — Spandets Trosfriheds-Forslag havde ogsaa for mig noget forargeligt. Om det end er blevet misforstaaet af Folket og er udsprunget af den reneste Kjærlighed til Kirken og Folket og den aandelige Frihed, mener jeg dog, den Opfattelse, det har mødt i Folkesindet, noksom har tilbagevist det, som stridende mod de givne Forhold og den Grad af kirkelig Frihed, man i vor Tid uden Fare kan ønske. Dog, herom, naar vi tales ved. Nu, Gud velsigne dig, kjære Ven! De hjærteligste Hilsener til dig og dine fra min Lucie og

din
B. S. Ingemann.